

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 17C/11/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113243459
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Milták
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1113243459.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudcom JUDr. René Miltákom, v právnej veci žalobcu: S. T., L.. XX.XX.XXXX, D. Č.. XX, XXX XX Bratislava, štátny občan SR, zastúpeného advokátom: JUDr. Andrej Gara, so sídlom v Bratislave, proti žalovanému: W. R. V., L.. XX.XX.XXXX, L. Č.. XX/A, XXX XX Bratislava, štátny občan D. O. L., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Radomír Bžán, s.r.o., o zaplatenie 30 000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, ktoré spočívajú v zaplatenom súdnom poplatku 1 800,- Eur a v trovách právneho zastúpenia a to vo výške 2 294,18 Eur, na účet právneho zástupcu žalovaného, vedený v P. J., S..D., W.: SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa na základe žalobného návrhu zo dňa 02.12.2013, ktorý bol súdu doručený dňa 18.12.2013 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 30 000,- Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

Žalobca svoj nárok odôvodnil tvrdením, podľa ktorého ako postupník nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.11.2012 voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 30 000,- Eur. Jedná sa o pohľadávku, ktorá mala vzniknúť postupcovi C.. D. V., O.. B. a to z dôvodu, že v časovom období od 03.03.2011 do 03.03.2013 nemohla užívať nehnuteľnosť - rodinný dom so súpisným číslom XXXX, na A.. L. Č.. XXA, Bratislava, zapísaný na B. Č.. XXXX, nachádzajúci sa v kat. území: D. C., M. Bratislava W., M.: J.-C.. D. C. (ďalej aj „rodinný dom“ alebo „nehnuteľnosť“).

Uvedená nehnuteľnosť, zapísaná na LV č. XXXX bola pôvodne v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov W. R. V. S. C.. D. V.. Rodinný dom nadobudli na základe kúpnej zmluvy v roku 2004. Na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava III, č.k. 7C/70/2009-520 zo dňa 21.01.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2013 sa žalovaný stal výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Aj napriek tomu, že do 04. 03. 2013 bola D. V. bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu, túto nehnuteľnosť nikdy neužívala, a to z dôvodu zlého vzťahu so žalovaným. Žalovaný ju zámerne vylúčil z užívania rodinného domu aj tým spôsobom, že v dome od počiatku býval so svojou vtedajšou partnerkou a súčasnou manželkou I.. T. V. a neskôr aj s ich spoločným synom. Ak by D. V. mala možnosť užívať danú nehnuteľnosť, pristúpila by k prenájmu tejto nehnuteľnosti, v dôsledku čoho by získala príjem. V prípade, ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať spoločnú vec) v rozsahu, zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu bez toho, aby medzi ním a druhým spoluvlastníkom bola uzavretá nájomná, či iná zmluva, obohatenie druhého spoluvlastníka spočíva v užívaní väčšieho predmetu spoluvlastníctva (než ktorý zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu), bez platenia náhrady za užívanie tohto podielu (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/2616/99). Žalovaný tým, že ako jediný zo spoluvlastníkov neobmedzene užíval nehnuteľnosť a to bez toho, aby poskytol druhej spoluvlastníčke D. V. finančnú

proti hodnotu spôsobil, že na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný vydať právnomu nástupcovi D. V. poskytnutím finančnej náhrady (§ 458 ods. 1 OZ).

Žalobca pri výpočte pohľadávky vychádzal z priemerného mesačného nájmu za luxusný 5-izbový rodinný dom, ktorý zodpovedal domu, ktorý bol v období od 2010 do 2013 vo výhradnom užívaní žalovaného, v lokalite Bratislava W. - D. C., ktorý predstavoval sumu cca 2 500,- Eur bez energií.

Z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 02. 06. 2014 (č.l. 38-45) vyplýva, že manželstvo žalovaného a C.. D. V. zaniklo dňa 08. 03. 2007. Počas manželstva nadobudli žalovaný a C.. D. V. do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) byt č. K., na D. A. Č.. XX E. J., zapísaný na LV č. XXXX (ďalej len "byt") s tým, že následne uzatvorili dohodu o zúžení zákonom stanoveného rozsahu BSM vo forme notárskej zápisnice č. N 18/2007, Nz 3118/2007, Nz 3111/2007 zo dňa 24. 02. 2007, v zmysle ktorej bol byt vyňatý z ich BSM a jeho výlučnou vlastníčkou sa dňom 25. 04. 2007 stala C.. D. V.. Približne v apríli 2006 opustil žalovaný spoločnú domácnosť, ktorú viedli so D. V. a nastáhoval sa do podnájmu, nakoľko rodinný dom nebol v tom čase užívateľný a obývatelný. So D. V. sa následne dohodol, že po získaní povolenia na užívanie rodinného domu, bude tento užívať a D. V. bude užívať byt, ktorý nadobudla do svojho výlučného vlastníctva. Z uvedeného vyplýva, že D. V. rodinný dom neužívala na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia, pretože mala k dispozícii byt. V prípade ak D. V. mala za to, že takéto spoločné užívanie rodinného domu je pre ňu nevyhovujúce, mala navrhnúť inú dohodu, resp. sa mohla obrátiť na súd, aby o otázke užívania rodinného domu, patriaceho do BSM autoritatívne rozhodol (§ 146 OZ). Užívanie rodinného domu, patriaceho do BSM v čase po rozvoде, ktoré ešte nebolo vyporiadané, nie je možné stotožňovať s užívaním veci v podielovom spoluvlastníctve. V rámci podielového spoluvlastníctva majú jednotliví spoluvlastníci vyjadrené konkrétne vlastnícke podiely, zatiaľ čo v rámci BSM je každý z manželov vlastníkom celej veci, čo znamená, že manžel sa užívaním celej veci nemôže bezdôvodne obohatiť na úkor druhého manžela, ktorý vec na základe dohody s ním neužíval.

Využitie inštitútu bezdôvodného obohatenia v prípade, ak jeden z podielových spoluvlastníkov užíva vec v rozsahu, prevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, bol už rozhodovacou praxou súdov prekonaný, čo vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 471/2005, podľa ktorého nárok na vydanie náhrady za užívanie veci na rámec spoluvlastníckeho podielu (§ 137 ods. 1 OZ), nemôže byť nárokom v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, ktoré majú kogentnú povahu, a preto ich nemožno neprípustným spôsobom vykladať extenzívne. Takýto výklad sa dostáva do extrémneho rozporu so zmyslom a účelom týchto ustanovení. D. V. nemala len právo užívať nehnuteľnosť, ale mala aj povinnosť uhrádzať náklady vynaložené na rodinný dom, resp. náklady, ktoré sú spojené s užívaním a udržiavaním rodinného domu (§ 144 OZ). Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že D. V. za obdobie, počas ktorého jej malo vzniknúť údajné bezdôvodné obohatenie, neuhradila žiadne náklady spojené s užívaním a udržiavaním rodinného domu. Naopak, všetky tieto náklady uhradil výlučne žalovaný, pričom od D. V. žiadnu náhradu nežiadal, keďže na základe ich vzájomnej dohody tento rodinný dom užíval len žalovaný. Z tohto dôvodu žalovaný považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za absolútne neplatný právny úkon (§ 39 OZ), nakoľko v uvedenom období, počas ktorého žalovaný na základe vzájomnej dohody užíval rodinný dom, nemohla vzniknúť D. V. pohľadávka z titulu nemožnosti užívať rodinný dom. Postúpenie pohľadávky, ktorá nikdy nevznikla, predstavuje nielenže neplatný právny úkon, ale taktiež aj právny úkon, ktorý sa prieči dobrým mravom. Žalovaný videl rozpor s dobrými mravmi aj v tom, že zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 09. 11. 2012, teda v čase kedy medzi žalovaným a D. V. prebiehala finalizácia dohody o vyporiadaní ich BSM, ktorá bola uzatvorená dňa 15. 11. 2012, teda len 6 dní po postúpení pohľadávky z titulu údajného bezdôvodného obohatenia. S poukazom na bod 4.1.4 dohody o vyporiadaní BSM, mal žalovaný v dôsledku vzájomných rokovaní so D. V. za to, že medzi ním a D. V. bol vyporiadaný všetok majetok, patriaci do ich BSM a všetky nároky z neho vyplývajúce. V prípade, ak by žalovaný mal vedomosť o existencii údajnej pohľadávky z bezdôvodného obohatenia, nesúhlasil by s podmienkami dohody o vyporiadaní BSM v znení, v ktorom bola uzatvorená a trval by na finančnom vyrovnaní z titulu vyporiadacieho podielu. Podľa názoru žalovaného, D. V. zrejme účelovo postúpila pohľadávku z titulu údajného bezdôvodného obohatenia, aby nebola považovaná za vyporiadanú v zmysle dohody. Žalovaný navrhol súdu, aby žalobu v celom rozsahu ako neopodstatnenú zamietol.

Súd v priebehu konania vydal platobný rozkaz č.k. 17C/11/2014-36 zo dňa 07.05.2014, voči ktorému podal žalovaný odpor a to dňa 02.06.2014.

Na základe uznesenia sp. zn. 17C/11/2014 zo dňa 23.06.2015 súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu, podľa ktorého bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 30 000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.03.2011 až do zaplatenia, zo sumy 1 250 Eur odo dňa 03.04.2011 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.05.2011 až do zaplatenia, zo sumy 1 250,-

Eur odo dňa 03.06.2011 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.07.2011 až do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.08.2011 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.09.2011 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.10.2011 až do zaplattenia, zo sumy 1250,- Eur odo dňa 03.11.2011 až do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.12.2011 až do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.01.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.02.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.03.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.04.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.05.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.06.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.07.2012 až do zaplattenia, a s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.08.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.09.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.10.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.11.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.12.2012 až do zaplattenia, zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.01.2013 až do zaplattenia a zo sumy 1 250,- Eur odo dňa 03.02.2013 až do zaplattenia, a náhradu trov konania, a trov právneho zastúpenia žalobcu na účet právneho zástupcu žalobcu a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že ak súd dospeje k právnomu názoru, podľa ktorého by nebolo možné v danom prípade aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, žalobca si potom uplatňuje právo na finančnú kompenzáciu a to podľa ust. § 144 ods. 1 OZ. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie vo veci samej (§ 6, § 100 ods. 1 Obč. súd. por.) a to výsluchom účastníkov konania, prostredníctvom ich zástupcov a oboznámením sa s obsahom písomných vyjadrení a listinných dôkazných prostriedkov, založených v súdnom spise. Z vykonaného dokazovania boli súdom zistené nasledujúce skutočnosti:

Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.11.2012 (č.l. 16-18) uzavretej medzi C.. D. V., O.. B. (ako postupcom) a žalobcom (ako postupníkom) vyplýva, že postupca ako veriteľ sa stal výlučným vlastníkom pohľadávky voči dlžníkovi W.. R. V., O.. V. v sume 27 500,- Eur, ktorá vznikla titulom neužívania rodinného domu postupcom so súpisným číslom XXXX, na A.. L. Č.. XXA, Bratislava, zapísanom na LV č. XXXX, nachádzajúcom sa v kat. území: D. C., M. Bratislava W., M.: J.-C.. D. C., za obdobie od 01.01.2011 do 01.11.2012.

Z dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretej dňa 15.11.2012 medzi C.. D. V. a žalovaným pre účely súdneho konania, vedeného Okresným súdom Bratislava III, pod sp. sn. 7C/70/2009 (č.l. 87-84) vyplýva, že rodinný dom zostane vo výlučnom vlastníctve žalovaného (bod 3.1.1 Dohody). Účastníci sa dohodli na finančnom vyrovnaní titulom vyplatenia vyporiadavacieho podielu a to tak, že R. V. sa zaviazal vyplatiť D. V. vyporiadavací podiel vo výške 156 632,99 Eur, v dvoch splátkach (bod. 3.2 Dohody). V prípade, ak konajúci súd rozhodol o vyporiadaní BSM spôsobom, ktorí si účastníci dohodli v tejto dohode, v súvislosti s vyporiadaním BSM si neuplatňujú a nebudú si uplatňovať žiadne práva na akékoľvek finančné vyrovnanie okrem práva na finančné vyrovnanie uvedeného v bode 3.2 Dohody (viď bod 4.1.4 Dohody).

Z obsahu LV č. XXXX (č.l. 119-120) vyplýva, že žalovaný na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava III, č.k. 7C/70/2009-520, zo dňa 21.01.2013, ktorým došlo k schváleniu zmluvy formou dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nadobudol do výlučného vlastníctva rodinný dom.

Podľa § 144 Občianskeho zákonníka, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

Podľa § 146 Občianskeho zákonníka, ak dôjde medzi manželmi k nezhode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z nich súd.

Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Podľa § 43 Občianskeho zákonníka, účastníci sú povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov.

Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1956/2013 zo dňa 25.03.2015, z ustanovenia § 144 OZ vyplýva, že obaja manželia užívajú spoločné veci v bezpodielovom spoluvlastníctve. Keďže jednou z hlavných zásad manželského majetkového práva je úplná rovnoprávnosť manželov v manželských vzťahoch, je treba právo užívania priznať obom manželom rovnako k celej veci. Účel manželstva predpokladá, že manželia si cestou dohody sami upravujú vhodný spôsob užívania, ktorý by obom najlepšie vyhovoval. Ak by sa v určitom prípade o užívaní nedohodli, má ktorýkoľvek z nich možnosť obrátiť sa na súd so žiadosťou o rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že ak bývalý manžel užíva celú vec, pochádzajúcu z doposiaľ nevyporiadaného BSM, s prihliadnutím na obmedzenie tohto práva rovnakým právom druhého manžela, nemôže tomuto vzniknúť bezdôvodné obohatenie z titulu výlučného užívania veci bývalým manželom, nakoľko právnym dôvodom užívania veci je jeho vlastníctvo k celej veci.

Pokiaľ ide o vznik pohľadávky právneho predchodcu žalobcu D. V.x, ktorá mala vzniknúť z dôvodu neužívania rodinného domu, zapísaného na LV č. XXXX v časovom období od 01.01.2011, resp. od 03.03.2011 do 03.03.2013 v sume 27 500,- Eur, resp. v sume 30 000,- Eur, súd

v tejto súvislosti zistil, že žalovaný a D. V. nadobudli rodinný dom v priebehu manželstva a to v roku 2004, pričom po zániku manželstva dňa 08. 03. 2007, uvedená nehnuteľnosť patrila do majetkovej podstaty zaniknutého BSM, ktoré bolo vyporiadané až na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava III, č.k. 7C/70/2009-520 zo dňa 21.01.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2013. Na základe uznesenia sa žalovaný stal výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Podkladom pre vydanie uznesenia súdu o schválení zmiery bola dohoda o vyporiadaní BSM, ktorú dňa 15.11.2012 uzavreli žalovaný a D. V.. Z bodu 4.1.4 dohody vyplýva, že v prípade, ak konajúci súd rozhodne o vyporiadaní BSM spôsobom, ktorí si účastníci dohodli v tejto dohode, v súvislosti s vyporiadaním BSM si neuplatňujú a nebudú si uplatňovať žiadne práva na akékoľvek finančné vyrovnanie okrem práva na finančné vyrovnanie uvedeného v bode 3.2 dohody (t.j. právo na vyplatenie vyporiadacieho podielu, v zmysle ktorého sa žalovaný zaviazal vyplatiť D.O. V. vyporiadavací podiel vo výške 156 632,99 Eur a to v dvoch splátkach). Keďže Okresný súd Bratislava III ako konajúci súd schválil zmier o vyporiadaní BSM formou dohody, ktorú žalovaný a D. V. uzavreli dňa 15.11.2012, nemohla D. V. vzniknúť pohľadávka na vyplatenie náhrady za výlučné užívanie rodinného domu žalovaným, resp. na vyplatenie náhrady za nemožnosť užívania rodinného domu D. V. za časové obdobie od 01.01.2011 do 15.11.2012, nakoľko tento nárok sám osebe nebol predmetom dohody o vyporiadaní BSM. D. V. a žalovaný v rámci dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 15.11.2012 výslovne uviedli, že si neuplatňujú žiadne „práva na akékoľvek finančné vyrovnanie“, okrem práva na finančné vyrovnanie uvedeného v bode 3.2 dohody. Pod pojmom „práva na akékoľvek finančné vyrovnanie“ možno podľa názoru súdu rozumieť aj právo na finančné vyrovnanie z titulu neužívania rodinného domu D. V. v časovom období od 01.01.2011 do 15.11.2012. Účastníci dohody boli o všetkých svojich nárokoch a právach pri uzatváraní dohody uzrozmienení (bod 6.3.1. dohody) a teda ak mala D. V. pocit, že žalovaný jej mal poskytnúť finančnú kompenzáciu z dôvodu neumožnenia užívania rodinného domu za časové obdobie od 01.01.2011 do 15.11.2012, bolo vhodné a náležité, aby tento nárok D. V. bol pojatý do samotného textu dohody zo dňa 15.11.2012 a to tak, aby žalovaný bol o uplatnení tohto nároku uzrozmienený, a svojím podpisom potvrdil, že pohľadávku D. V. v celom rozsahu a v určitej výške uznáva (§ 43 OZ). Z dokazovania však vyplýva, že D. V. svojím podpisom potvrdila, že v súvislosti s vyporiadaním BSM si okrem práva na finančné vyrovnanie uvedeného v bode 3.2 dohody, neuplatňuje žiadne iné práva na akékoľvek finančné vyrovnanie, vrátane práva na finančné vyrovnanie z titulu neužívania rodinného domu D. V. v časovom období od 01.01.2011 do 15.11.2012.

V prípade, ak D. V. pri uzatváraní dohody o vyporiadaní BSM úmyselne neuviedla žalovanému, že má vedomosť o pohľadávke z titulu neužívania rodinného domu, ktorú dňa 09.11.2012 postúpila žalobcovi, a ďalej si ju teda voči žalovanému neuplatňovala, riziko späť s postúpením a s vymožitelnosťou takejto pohľadávky, znášal žalobca.

Pokiaľ ide o uplatnenie práva na finančné vyrovnanie z titulu neužívania rodinného domu D. V. v časovom období od 16.11.2012 do 03.03.2013, súd v tejto súvislosti zistil, že dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 15.11.2012 nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu účastníkmi alebo osobami oprávnenými konať za účastníkov, a to momentom podpisu osoby, podpisujúcej ako poslednej v poradí (bod 6.6.1

dohody). Keďže dohoda nadobudla platnosť a účinnosť dňa 15.11.2012 (§ 44 ods. 1 OZ), D. V., ktorá bola ako jedna zo zmluvných strán dohodou viazaná, nemohlo vzniknúť právo na finančné vyrovnanie z titulu neužívania rodinného domu v časovom období od 16.11.2012 do 03.03.2013. D. V. v zmysle dohody vzniklo iba právo na vyplatenie vyrovnávacieho podielu zo strany žalovaného v sume 156 632,99 Eur (bod 3.2 v spojení s bodom 4.1.4 dohody). To znamená, že D. V. uzavretím dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 15.11.2012 zanikli okrem práva na finančné vyrovnanie v sume 156 632,99 Eur, akékoľvek iné práva na finančné vyrovnanie, a to nielen za ostatné obdobie, ale aj v súvislosti s právami, ktoré by mohli vzniknúť v budúcnosti a teda aj za obdobie od 16.11.2012 do 03.03.2013. Ak by si teda D. V., alebo žalobca uplatnili voči žalovanému právo na finančné vyrovnanie z titulu neužívania rodinného domu v časovom období od 16.11.2012 do 03.03.2013, takéto uplatnenie práva by bolo v rozpore so znením dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 15.11.2012, ale bolo by aj v rozpore so znením zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko z jej obsahu vyplýva postúpenie pohľadávky, ktorá mala vzniknúť za obdobie od 01.01.2011 do 11.01.2012.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 528 ods. 2 OZ, postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

Definícia pohľadávky vyplýva z ustanovenia § 488 OZ, podľa ktorého záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie, pohľadávka od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom, cedentom) a treťou osobou (postupníkom, cesionárom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi (cesus) novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne.

Predmetom postúpenia môže byť len určitá pohľadávka, t. j. právo na plnenie od dlžníka, nie však celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2010, sp. zn. 3 Obdo 7/2009).

Základnou otázkou postúpenia pohľadávky, s ktorou sa musí súd vysporiadať je otázka, či to, čo bolo predmetom zmluvy, spĺňalo náležitosti pojmu pohľadávka, alebo išlo len o požiadavku, resp. nárok, ktorý nemožno pod tento pojem zaradiť. Pohľadávka vyplýva totiž zo záväzkového právneho vzťahu, ktorého účastníci vystupujú navzájom ako nositelia práv a povinností, pričom povinnosť jednej strany zodpovedá právu druhej a naopak. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, nemôže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávka, ktorá nevznikla alebo zanikla (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Obdo V 9/2007, zo dňa 30.04.2009).

Zákon nepozná postúpenie nároku, preto ani postupník nie je aktívne legitimovaný na podanie takéhoto návrhu. Pohľadávka je právnym potvrdením nároku, nárok je základom pohľadávky, ale opačne to neplatí. Aj v takom prípade, keď bezproblémovo dôjde k postúpeniu pohľadávky, ktorú aj postupník považuje za nespornú aj keď sa u dlžníka o tom nepresvedčil, dlžníkovi nemožno uprieť právo poprieť nárok veriteľa na existenciu tejto pohľadávky a postupník pri jej uplatňovaní nemôže postupcu (veriteľa) nahradiť pri posudzovaní nároku. Nenastanú problémy iba pri pohľadávkach prisúdených súdom alebo iným orgánom, nepochybne uznávaných aj dlžníkom, prípadne inak preukázanej (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. novembra 2004 č.k. 4 Cb 256/02-114).

V nadväznosti na citované ustanovenia zákonov a súdne rozhodnutia súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu D. V. (ako postupcom) a žalobcom (ako postupníkom) došlo dňa 09.11.2012 k neplatnému postúpeniu pohľadávky. Ako vyplýva z čl. I zmluvy o postúpení pohľadávky, jej predmetom bolo postúpenie práva D. V. na úhradu sumy 27 500,- Eur, ktorá mala vzniknúť titulom neužívania rodinného domu D. V., a to za obdobie od 01.01.2011 do 01.11.2012 (22x á 1 250,- Eur). Z dokazovania však vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, právny predchodca žalobcu nemohol disponovať pohľadávkou z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko D. V. a žalovaný sa v čase od 01.01.2011 do 01.11.2012 nachádzali v režime vyporiadania majetkovej podstaty, pochádzajúcej zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Vzhľadom k tomu, že D. V. a žalovaný nadobudli rodinný dom počas existencie BSM, D. V. nemohla vzniknúť faktickým neužívaním rodinného domu pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia. Ak to už konštatoval Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 22Cdo/1956/2013 zo dňa 25.03.2015, z ustanovenia § 144 OZ vyplýva, že obaja manželia užívajú spoločné veci v bezpodielovom spoluvlastníctve. V prípade zániku BSM bolo na mieste, aby sa D. V. a žalovaný ako bývalí manželia dohodli na tom, ako budú užívať rodinný dom. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že so D. V. uzatvoril ústnu dohodu, spočívajúcu

v tom, že D. I. V. bude užívateľkou bytu, na D. A. E. J. a žalovaný bude až do vyporiadania BSM užívať rodinný dom. Samotná existencia ústnej dohody nebola žalobcom spochybňovaná, preto súd nemal dôvod neuveriť tvrdeniu žalovaného. Žalobca teda bez toho, aby spochybňoval existenciu ústnej dohody o spôsobe užívania bytu a rodinného domu, opieral svoj nárok iba o zmluvu o postúpení pohľadávky. Je potrebné si však uvedomiť, že ak sa D. V. a žalovaný dohodli na tom, že D. V. bude v čase vyporiadania BSM užívateľkou bytu (a jeho výlučnou vlastníčkou, čo potvrdzuje tvrdenie žalovaného o tom, že D. V. nadobudla byť na základe notárskej zápisnice č. N 18/2007, Nz 3118/2007, Nz 3111/2007 zo dňa 24. 02. 2007) a žalovaný bude výhradným užívateľom rodinného domu, nemohlo D. V. vzniknúť voči žalovanému právo na finančnú náhradu z dôvodu neužívania rodinného domu z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko právnym dôvodom užívania rodinného domu žalovaným bolo v tom čase jeho vlastníctvo k celej veci. To znamená, že rovnako ako D. V., tak aj žalovaný bol v čase vyporiadania BSM stopercentným vlastníkom rodinného domu, bez ohľadu na to, že ideálne bezpodielového vlastníctvo manželov medzičasom zaniklo (§ 144 OZ). To, že podiely D. V. a žalovaného v súvislosti s vlastníctvom rodinného domu sú rovnaké, malo význam najmä pri uzatváraní dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 15.11.2012 (§ 150 OZ). Ako to už konštatoval Najvyšší súd ČR, pri užívaní rodinného domu po zániku BSM, bolo namieste, aby spoluvlastníci a bývalí manželia súčasne, uzatvorili v prvom rade dohodu o spôsobe užívania veci. Žalovaný uviedol, že so D. V. túto dohodu uzavrel. Ak by tomu tak nebolo a D. V. by nesúhlasila s výhradným užívaním nehnuteľnosti žalovaným, mohla aj s poukazom na ust. § 150 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 146 ods. 1 OZ požiadať súd, aby svojím rozhodnutím (napr. vo forme predbežného opatrenia) určil pravidlá užívania rodinného domu a to aj s prihliadnutím na ďalšie okolnosti prípadu (napr. potreba starostlivosti o deti, veľkosť a užívateľnosť nehnuteľnosti, atď.). Nakoľko D. V. bola v čase vyporiadania BSM výhradnou vlastníčkou a užívateľkou bytu na D. A. E. J., súd uveril tvrdeniu žalovaného, že medzi ním a D. V. reálne existovala ústna dohoda o tom, že žalovaný bude výhradným užívateľom rodinného domu. Ako bolo vyššie uvedené, D. V. nemohla v období do uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky vzniknúť voči žalovanému pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia a to pokiaľ ide o výhradné užívanie rodinného domu žalovaným.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že ak súd dospeje k záveru, že žalobcovi nevznikla pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, žalobca si potom uplatňuje právo na finančnú kompenzáciu a to podľa ust. § 144 ods. 1 OZ. Súd v tejto súvislosti zistil, že dňa 15.11.2012 došlo medzi žalovaným a D. V. k uzatvoreniu dohody o vyporiadaní BSM, súčasťou ktorej bolo aj ustanovenie, podľa ktorého, ak konajúci súd (Okresný súd Bratislava III) rozhodne o vyporiadaní BSM spôsobom, ktorí si účastníci dohodli v tejto dohode, v súvislosti s vyporiadaním BSM si neuplatňujú a nebudú si uplatňovať žiadne práva na akékoľvek finančné vyrovnanie, okrem práva na finančné vyrovnanie uvedeného v bode 3.2 Dohody (viď bod 4.1.4 Dohody). To znamená, že ak Slavomíra Feix dňa 09.11.2012 postúpila žalobcovi pohľadávku voči žalovanému v sume 27 500,- Eur z titulu neužívania rodinného domu v období od 01.01.2011 do 01.11.2012, takéto postúpenie pohľadávky bolo nielen v rozpore s ústnou dohodou, uzavretou medzi žalovaným a D. V. o spôsobe užívania bytu a rodinného domu, ale takéto postúpenie pohľadávky sa s poukazom na bod 3.2 dohody v spojení s bodom 4.1.4 dohody, stalo fakticky aj nevyožiteľné. Ak by aj neexistovala ústna dohoda medzi žalovaným a D. V. o spôsobe užívania rodinného domu, žalovanému by na základe zmluvy o postúpení pohľadávky 27 500,- Eur táto povinnosť bez pochybností nevznikla, keďže predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len to, čo spĺňa náležitosti pojmu pohľadávka. Požiadavku, resp. nárok, ktorý nemožno pod tento pojem zaradiť, nemožno vyhodnotiť ako pohľadávku, najmä ak sa jedná o nárok, sporný čo do jeho existencie a najmä výšky. Neuniklo pozornosti súdu, že pri vyčíslení výšky pohľadávky, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení, žalobca a jeho právny predchodca vychádzali z mesačného nájomného v sume 1 250,- Eur. Po postúpení pohľadávky si žalobca namiesto sumy 27 500,- Eur za obdobie od 01.01.2011 do 01.11.2012, už uplatnil voči žalovanému sumu 30 000,- Eur a to za obdobie od 03.03.2011 do 03.03.2013, teda aj za obdobie po postúpení pohľadávky dňa 09.11.2012, resp. za obdobie po uzatvorení dohody o vyporiadaní BSM medzi D. V. a žalovaným dňa 15.11.2012. Navyše pri výpočte sumy 30 000,- Eur žalobca vychádzal z priemerného mesačného nájomného 2 500,- Eur, teda oveľa vyššieho nájomného, ako bolo uvedené v čl. I. zmluvy o postúpení pohľadávky.

Súd sa teda stotožnil s obranou žalovaného, podľa ktorej došlo v tomto prípade k neplatnému postúpeniu pohľadávky, pre jej rozpor nielen s ust. § 524 ods. 1, ods. 2 OZ, ale najmä pre jej rozpor s ust. § 150 OZ v spojení s ust. § 144 OZ, keďže výhradným užívaním rodinného domu jedným z bývalých manželov v čase vyporiadania BSM, nevzniká automaticky druhému z manželov právo na finančnú kompenzáciu z titulu neužívania nehnuteľnosti, ale iba právo, aby v prípade neuzavretia dohody o spôsobe užívania rodinného domu, rozhodol o tejto otázke (dočasne alebo trvalo) súd. Ani inštitút bezdôvodného obohatenia (§ 451 OZ) nie je namieste, nakoľko každý z bývalých manželov má plné

vlastníctvo k celej nehnuteľnosti, pričom aplikácia § 150 OZ a určenie výšky podielov má význam najmä pri konečnom vyporiadaní majetkovej podstaty.

Nakoľko D. V. nemala žiadnu vymáhateľnú pohľadávku voči žalovanému, nemohla ju ani platne postúpiť žalobcovi. Podľa ust. 524 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Postúpenie pohľadávky, získanej v súvislosti s vyporiadaním BSM nevyklučuje § 150 OZ ani § 524 až 530 OZ. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky je teda, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovanú) a existujúcu. Citované zákonné ustanovenie predpokladá, že veriteľ disponuje pohľadávkou, ktorú môže postúpiť písomnou zmluvou inému. V danom prípade ak došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, takáto zmluva bola v rozpore nielen s ust. § 524 ods. 1, ods. 2 OZ, ale najmä v rozpore s ust. § 150 OZ v spojení s ust. § 144 OZ, následkom čoho treba vyhodnotiť tento úkon ako absolútne neplatný. Ústna dohoda o užívaní rodinného domu, uzatvorená medzi D. V. a žalovaným obsahovala nielen dohodu o užívaní nehnuteľnosti žalovaným, ale aj dohodu o tom, že D. V. si nebude uplatňovať finančnú kompenzáciu v súvislosti s faktickým neužívaním tejto nehnuteľnosti.

Vecná legitímácia je teoretická konštrukcia, ktorá vo vzťahu k účastníkom konania vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného a niekedy aj z procesného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo k neúspechu v exekúcii. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu. Účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia v konaní, má aktívnu vecnú legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku exekúcie tvrdí. Ak sa v priebehu konania ukáže, že žalobcovi patrí právo z hmotnoprávneho vzťahu, súd vyhovie jeho žalobnému návrhu, v opačnom prípade jeho návrh zamietne.

Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). S poukazom na uvedené skutočnosti súd zistil nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu. Žalobca ako fyzická osoba nie je v hmotnoprávnom vzťahu so žalovaným. Právny predchodca žalobcu síce zmluvou o postúpení pohľadávky previedol na žalobcu nárok na poskytnutie finančnej kompenzácie titulom neužívania rodinného domu, avšak zákon pojem „postúpenie nároku“ nepozná. Pojem nárok je všeobecný, neurčitý a v prípade žalobcu aj nepreskúmateľný, keďže žalovaný preukázal, že s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril nielen dohodu o užívaní rodinného domu, ale aj dohodu o vyporiadaní BSM, ktorá argumentum a contrario riešila finančné vyrovnanie v súvislosti s užívaním rodinného domu žalovaným. Z tohto dôvodu nevzniklo žalobcovi právo domáhať sa voči žalovanému zaplataenia či už sumy 27 500,- Eur, alebo sumy 30 000,- Eur, keďže žalobca nebol aktívne legitimovaný na podaní takto naformulovaného petitu žalobného návrhu.

Z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Pritom je viazaný najmä tým, že nevykonanie dôkazov súvisí s tým, že nemajú význam (najmä podstatný) pre vec samú, príp. že už doposiaľ vykonané dôkazy umožňujú náležité zistenie skutkového stavu. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Slovenskej republiky, ročník 1993, zošit č. 3 - 4, str. 127, pod por. č. 37/1993).

Z hľadiska časovej hospodárnosti, súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia účastníkov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 157 ods. 2 Obč. súd. por.).

V zmysle § 142 ods. 1 Obč. súd. por., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania zistil, že žalovaný bol v tomto konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania, ktoré spočívajú v zaplatenom súdnom poplatku 1 800,- Eur za podanie odporu voči platobnému rozkazu, č.k. 17C/11/2014-36 zo dňa 07.05.2014 a v trovách právneho zastúpenia Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s.r.o. v

súlade s § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení, za tieto úkony právnej pomoci :

1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 20.05.2014 (469,74 Eur + 8,04 Eur režijný paušál), teda 477,78 Eur,

2. písomné podanie odporu dňa 02.06.2014 (469,74 Eur + 8,04 Eur režijný paušál), teda 477,78 Eur,

3. účasť na pojednávaní dňa 23.06.2015 (469,74 Eur + 8,39 Eur režijný paušál), teda 478,13 Eur,

4. účasť na pojednávaní dňa 27.11.2015 (469,74 Eur + 8,39 Eur režijný paušál), teda 478,13 Eur,

5. 20% DPH z odmeny 1 911,82 Eur, teda 382,36 Eur,

čo predstavuje 2 294,18 Eur, ktoré je žalobca povinný uhradiť na účet právneho zástupcu žalovaného, vedený v Tatra banka, a.s., IBAN: SK 71 1100 0000 0026 2117 9786, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Súd nepriznal žalovanému náhradu trov vo výške 2x á 469,74 Eur + režijný paušál 8,39 Eur za 2 úkony právnej pomoci + 20% DPH z odmeny 956,26 €, spočívajúce v podaní písomných vyjadrení zo dňa 09.06.2015 a zo dňa 14.10.2015, nakoľko podľa názoru súdu šlo o iniciatívne úkony právneho zástupcu žalovaného a to bez toho, aby ho súd k týmto úkonom vyzval. Bolo vecou žalovaného, či sa k priebehu súdneho konania vyjadrí prostredníctvom svojho zástupcu písomne alebo ústne na pojednávaní, avšak nemožno spravodlivo požadovať od žalobcu, aby dvakrát hradil trovy takýchto úkonov. Úspešnému účastníkovi konania totiž nevzniklo právo na náhradu všetkých trov, ale len tých, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 23.06.2015 a dňa 27.11.2015 v podstate vychádzal z písomných vyjadrení zo dňa 09.06.2015 a zo dňa 14.10.2015. Písomnú prípravu na pojednávanie však nemožno považovať za samostatný úkon právnej pomoci, ktorý by zakladal nárok na odmenu v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z.z., nakoľko odmena za písomnú, či ústnu prípravu na pojednávanie je už zahrnutá v samotnej odmene za úkon, spočívajúci v účasti na pojednávaní.

Poučenie:

Proti výroku rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia, Krajskému súdu v Bratislave, podaním na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.